

שבת דף ו

תנו רבנן: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, וכן עזאי פוטר.
קושי על רבנן:

בשלמא בן עזאי - קסבר: מהלך כעומד דמי.
אלא רבנן, נהי נמי דקסברי מהלך
לאו כעומד דמי, היכא אשכחנא כהאי גוונא דחייב?
(אולי רק חייבים כשמוציאים מרה"י לרה"ר ישר)

תירוצים: למה חכמים מחייבים במעביר דרך סטיו (כרמלית)

דומה ל-	הסבר איך דומה	דחייה
מעביר חפץ ד' אמות ברה"ר	כל עוד הוא הולך, הוא פטור - רק כשמניח הוא חייב - כך גם בחנות לפלטיא דרך סטיו - הוא רק הולך דרך הסטיו אבל בופו של דבר מניח ברה"ר מרה"י ולכן חייב	סטיו - אם היה מניח, היה פטור אם היה מניח ד' אמות ברה"ר - אם היה חייב היה חייב
מעביר חפץ מתחילת ד' אמות לסוף ד' אמות	כל עוד הוא הולך, הוא פטור - רק כשמגיע לסוף ד' ומניח הוא חייב	סטיו - מקום פטור אובייקטיבי רה"ר - מקום חיוב אובייקטיבי אפילו אם בשבילו הוא פטור
מוציא מהרה"י לרה"ר דרך צדי רה"ר	אם היה מניח בצדי רה"ר היה פטור אבל לרה"ר דרך צדי רה"י הוא חייב	<u>נסיון לדחות</u> זה רק לפי חכמים שאומרים שצדי רה"ר הם לא כמו רה"ר אבל לפי ר' אליעזר, צדי רה"ר הם בדיוק כמו רה"ר ולכן אין השוואה כי סטיו דינו ככרמלית

המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, וכן עזאי פוטר.

צמצום דעת בן עזאי: אמר רבי יוחנן: ומודה בן עזאי בזורק. כי הוא סבר שפטור בגלל שמהלך כעומד דמי וכשעמד בכרמלית בדרך לרה"ר, נפטר אבל בזורק שהחפץ בכלל לא עמד בסטיו הוא חייב כי העביר ישירות מרה"י לרה"ר.

ברייתא לתזק את הצמצום: תניא נמי הכי: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, (אחד המוציא) ואחד המכניס ואחד הזורק ואחד המושט. בן עזאי אומר: המוציא והמכניס - פטור, המושט והזורק - חייב.

מצטטים את התוספתא - ראה בגמרא. שאלות על התוספתא:
שאלה: אמר מר: זו היא רשות היחיד. למעוטי מאי? איזה מקרה בא להוציא?

תשובה: למעוטי הא דרבי יהודה; דתניא, יתר על כן אמר רבי יהודה: מי שיש לו שני בתים בשני צדי רשות הרבים, עושה לחי מכאן ולחי מכאן, או קורה מכאן וקורה מכאן, ונושא ונותן באמצע. אמרו לו: אין מערבין רשות הרבים בכך.

קושי: ואמאי קרו ליה גמורה?

תירוץ: מהו דתימא: כי פליגי רבנן עליה דרבי יהודה דלא הוי רשות היחיד - הני מילי לטלטל (די אמנות בתוך הרה"י הזה כי מהתורה זה באמת רשות היחיד אבל חכמים החמירו שאסור לטלטל בתוכו כי דומה לרשות הרבים - נובע מאיסור דרבנן של טלטול), אבל לזרוק (מרשות הרבים לתוכו שזה אסור מדאורייתא כי זה מרה"ר לרה"י) מודו ליה (שזה נחשב לרשות היחיד ואסור), קא משמע לן - שלא - לדעת חכמים זה רה"ר לכל דבר ורה"י זה רק הדברים שנמנים בתוספתא.

שאלה: אמר מר: זו היא רשות הרבים, למעוטי מאי?

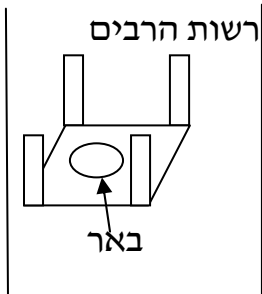
תשובה: למעוטי אידך דרבי יהודה; דתנן, רבי יהודה אומר: אם היתה דרך רשות הרבים מפסקתן - יסלקנה לצדדין, וחכמים אומרים; אינו צריך. (מדובר בפסי בראות)

קושי: ואמאי קרו ליה גמורה?

תירוץ: איידי דתנא רישא גמורה, תנא נמי סיפא גמורה.

קושי: ולחשוב נמי מדבר, דהא תניא: איזו היא רשות הרבים - סרטיא ופלטיא גדולה, ומבואות המפולשין, והמדבר!

תירוץ: אמר אביי: לא קשיא, כאן - בזמן שישראל שרויין במדבר, כאן - בזמן הזה.

קושי: אם הוציא והכניס בשווג חייב חטאת, במזיד ענוש כרת ונסקל. בשווג חייב חטאת, פשיטא!

תירוץ 1: במזיד ענוש כרת ונסקל אצטריכא ליה.

דחיית התירוץ: הא נמי פשיטא!

תירוץ 2: הא קא משמע לן, כדרב. דאמר רב: מצאתי מגלת סתרים בי רבי חייא; וכתוב בה, איסי בן יהודה אומר: אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ואינו חייב אלא אחת. (כשעשאן כולם או חלקם בבת אחת)

קושי: איני? והתנן? אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. והוינן בה: מנינא למה לי? ואמר רבי יוחנן:

שאם עשאן כולן בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת!

תירוץ: אלא אימא: אינו חייב על אחת מהן. והא קא משמע לן: הא מהנך דלא מספקן. שלפי איסי בן יהודה יש מלאכה אחת שאם עוברים עליה במזיד ובהתראה לא חייבים עליה סקילה - והתוספתא באה להגיד לנו שזה לא האחד הזה.

קושי: אמר מר: אבל ים ובקעה והאיסטמונית והכרמלית אינן לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים, ובקעה אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים? והא תנן: הבקעה, בימות החמה - רשות היחיד לשבת, ורשות הרבים לטומאה. בימות הגשמים - רשות היחיד לכך ולכך (לפי גירסה במסורת הש"ס)

תירוץ: אמר עולא: לעולם כרמלית הויא, ואמאי קרי לה רשות היחיד - לפי שאינה רשות הרבים.

מושגים

סטיו

צדי רשות הרבים

אסקופה

לחי או קורה

עשאן כולם בהעלם אחד

מהלך כעומד דמי

צדי רה"ר עם חיפופי

שתי מחיצות לרי יהודה

פסי בראות